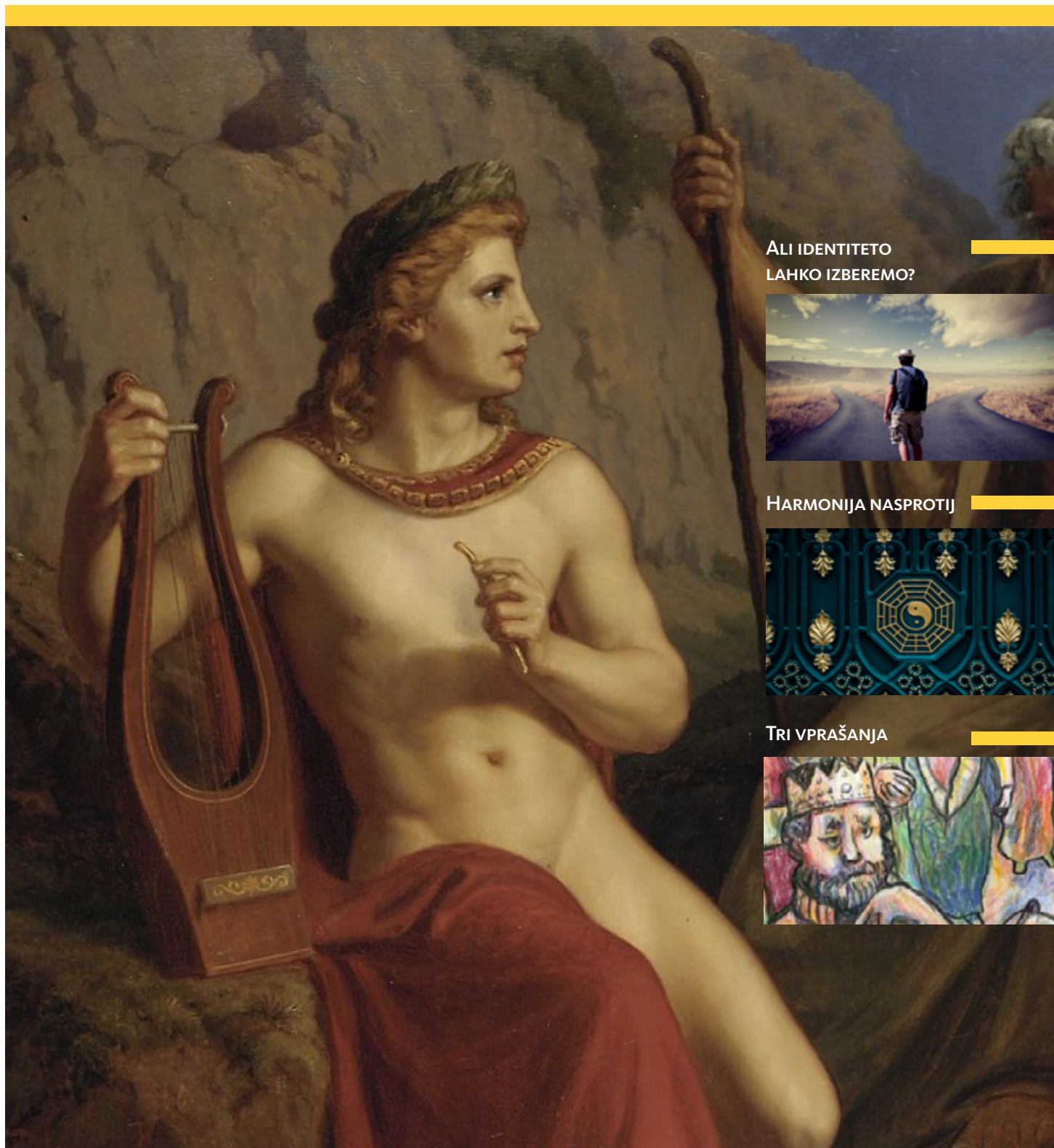

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

ALI IDENTITETO
LAHKO IZBEREMO?

HARMONIJA NASPROTIJ

TRI VPRAŠANJA

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

*Zakaj
sem tu?*

*Kaj je
smisel
življenja?*

*Zakaj se
včasih
počutim
tesnobno?*

*Kaj
človeka
osreči?*

*Kakšno je
"pravilno"
življenje?*

*Kaj so
pomembne
stvari v
življenju?*

PLATON KONFUCIJ TIBET EGIPAT SOKRAT MARK AVRELIJ SENEKA BUDA PLOTIN

17. 1. 2019 ob 20h
Wolfova 8, Ljubljana

21. 1. 2019 ob 18h
Tyrševa 7, Maribor

AKROPOLITANEC

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

JANUAR 2019 | ŠT. 42

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

• FILOZOFIJA: ALI IDENTITETO LAHKO IZBEREMO?	4
• PSIHOLOGIJA: HARMONIJA NASPROTIJ	6
• ZNANI IZREKI: PANTA RHEI	9
• ZGODBA: TRI VPRAŠANJA	10

Na naslovnici:
Glasbeni dvboj med Panom in Apolonom;
avtor: Laurits Tuxen (detajl)

B E S E D A
U R E D N I K A

Dragi bralci!

V kaotičnih političnih dogajanjih, ki danes preplavljajo svet, in glede na stopnjevanje napetosti med različnimi interesnimi skupinami ugotavljamo, kako krhka je naša civilizacija. Izoblikovala so se središča moči, ki lahko v enem samem trenutku sprožijo nasilje ter privedejo do socialnih in okoljevarstvenih katastrof svetovnih razsežnosti.

Različna središča moči se za zdaj medsebojno nadzorujejo. Toda kakšne varovalke imamo, ki bi preprečile, da ena oseba v določenem trenutku ne sproži smrtonosnega vojaškega ali gospodarskega mehanizma?

Ni rešitve v varovalkah ali sistemu, temveč v kolektivnih vrednotah. Težava je v pomanjkanju skupnih ciljev, ki bi morali biti os, kateri bi se vsi ostali cilji prilagodili.

Na žalost se danes vse vrti okoli financ in gospodarstva. Pri doseganju lakomnih ciljev ene skupine pa predstavlja omejitve konkurenčna skupina s podobnimi cilji. Take konfliktne situacije seveda prispevajo k naraščanju napetosti. Le stvar časa je, kdaj se bodo napetosti sprostile in pretvorile v nasilje.

Glavni problem je torej ta, da ni ciljev, ki bi povezovali celotno človeštvo, in močnih varuhov, ki bi te interese ščitili. Za svetovni mir in harmonijo je treba imeti cilje celote in te vsekakor postaviti v ospredje. Ostali cilji – cilji posameznih skupin pa morajo biti le posamična izvedba nadrejenih ciljev. Šele na koncu te lestvice pridejo do izraza osebni cilji.

Vsak cilj države mora biti podrejen dobremu človeštva in našega modrega planeta. Vsak cilj družine podrejen dobremu občine in države. Vsak osebni cilj pa podrejen dobremu družine. Potrebe in želje, ki niso vključujoče po navedeni hierarhiji enotnosti, torej ne bi smele biti zadoščene.

Ali smo zreli za tako civilizacijo? Kdo bo ta modrec, ki bo določil resnične skupne cilje? In kdo bo sestavljal skupino modrecev, ki bodo lahko večje krmarila s tako ureditvijo? In na nazadnje, ali smo posamezniki sposobni zaupati in sodelovati v tem skupnem projektu?

Očitno te zrelosti še ni, toda če želimo stabilnost in mir, se bomo morali začeti spogledovati s tovrstnimi rešitvami.

Take spremembe še niso izvedljive. Je pa v tem trenutku treba širiti zavedanje navedenega pogleda in omogočati izgradnjo posameznikov, da bomo nekoč skupaj uspeli vzpostaviti in vzdrževati boljši svet.

Andrej Praček, urednik

ALI IDENTITETO LAHKO IZBEREMO?

SABINE LEITNER

"Kdo si?" To vprašanje navadno zastavim udeležencem na enem od svojih predavanj. Z večkratnim ponavljanjem sodelujoče počasi privedem k spoznanju, da imamo vsi več kot eno identiteto. Nekateri se najprej poistovetijo s svojim imenom, nacionalnostjo, spolom, poklicem, drugi se predstavijo skozi svoje odnose (sem mama, prijateljica), tretji pa sami sebe najprej dojemajo kot človeška bitja, "dušo", "energijo" ali kot iskalce modrosti. Ta vaja nas opomni, da je za našimi identitetami skrivnostno "notranje jedro" ali "esenca", ki se izmika jasnim opredelitvam, vendar sije skozi vse naše različne identitete. Mi smo vedno mi, ne glede na to, ali smo v službi, z družino ali sami. V vsakem okolju izrazimo druge vidike nas samih, medtem ko v sebi nosimo vedno enako skrivnostno "središče zavesti". Na kratko, v sebi nosimo eno in več identitet.

V naslednji stopnji omenjene vaje raziskujemo izvore naše identitete. Smo se z njo že rodili? Je ta 'dana od boga' in nam zato ne daje druge izbire, kot da jo sprejmemo in z njo živimo, kot da je del naše usode? Ali pa je identiteta nekaj, kar lahko

spremenimo in je stvar naše odločitve? Večina bi dejala, da nekaterih vidikov identitete (spola, kulturnih korenin ipd.) ne moremo spreminjati. Nekateri vidiki izhajajo tudi iz izidov odločitev, ki smo jih nekoč sprejeli. Nismo se rodili kot 'računalniški programerji' ali 'matere – sprejeli smo odločitev, da to postanemo. Pri tem je najpomembnejše zavedanje, da se vedno lahko odločimo, katere od naših identitet bomo postavili na prvo mesto, čeprav nekaterih med njimi ne moremo spremeniti. Kaj so naše prioritete: naš spol, nacionalnost, status ali notranje lastnosti?

Pretirano poudarjanje ene same identitete in mišljenje, da glede identitete nimamo izbire, je nevarno. Tak pogled nas omeji, saj zanemari preostale vidike nas samih, hkrati pa se izpostavi razlike med nami in drugimi. Ekonomist in Nobelov nagradenec Amartya Sen v svojem delu *Identiteta in nasilje: iluzija usode* trdi, da se nasilje lahko hitro razširi, ko ljudje sprejmejo le eno svojo identiteto, po kateri se razlikujejo od drugih in jih izločijo. Primer so pokoli Hutujev nad Tutsiji, do katerih je prišlo, potem ko se je na obeh straneh

razvil močan občutek, da pripadajo le eni skupini in se niso več poistovetili s tem, da so vsi skupaj Ruandci, Afričani ali človeška bitja.

Naraščajoči trend politike identitete na žalost izkorišča močna čustva ljudi in jih dodatno podžiga, kadar se ljudje ob nastopu določenih težav identificirajo z eno stranjo. Tovrstno

dogajanje vodi do delitve družbe in drobitev, kot sta Brexit v Veliki Britaniji in razdeljenost ZDA po izvolitvi Trumpa. Energijo in pozornost ljudi odvrta od pomembnejših tem ter ne ponuja nobenih pravih rešitev. Še več, politika identitete obenem ne zmore premostiti pomembnih razlik posameznikov znotraj določene skupine, s tem ko te razlike duši. Tako na primer izenači vse tiste, ki so se opredelili za Brexit in vse tiste, ki želijo ostati v EU, čeprav imajo posamezniki na določeni strani dejansko morda le malo skupnega. V okviru takšnih gibanj pa ni možno graditi uravnoteženih in stabilnih družb.

Da bi družbe in kulture delovale, potrebujemo skupne temelje. Hkrati pa se moramo naučiti, kako preseči razlike. Zavestno moramo izbrati identiteto, ki nam omogoča povezovanje z drugimi in razvoj sočutja. Življenje je

potovanje od nezavednega k zavednemu. Biti nezaveden pomeni prepuščati se zunanjim in notranjim vplivom ter okoliščinam, medtem ko biti zaveden pomeni spoznati, da imamo možnost izbire. Amartya Sen pravi: **"Zanikati možnost izbire, kadar ta obstaja, ni le epistemološka napaka. Zanikanje temeljne odgovornosti posameznika, da se sooči s sokratovskim vprašanjem 'Kako naj živim', lahko povzroči tudi moralni in politični propad."**

Izbira je neločljivo povezana z odgovornostjo. Zato je veliko lažje reči: "Tak sem in tega ne morem spremeniti." A zgodovina je polna vojnih grozot tudi zato, ker so se ljudje čutili primorane narediti nekaj, kar je bilo v skladu z vnaprej določeno identiteto, ki so jo privzeli: kar pomislimo na Nemce, ki so ubijali jude, in na pripadnike različnih vej islama, ki se bojujejo med seboj. Sporočilo Amartye Sena je torej, da moramo svojo identiteto zavestno izbrati.

Nedavno preminuli Kofi Annan je povedal:

"Živeti pomeni izbirati. Da pa bi izbrali dobro, moramo vedeti, kdo smo, za kaj se zavzemamo, kam želimo priti in zakaj želimo tja."

HARMONIJA NASPROTIJ

ANDREJ PRAČEK

HARMONIJA JE DUŠA SVETA.
ČE VAS KDO VPRAŠA: »IZ ČESA SESTOJI ZDRAVJE?«
RECITE: »IZ HARMONIJE.«
PA VRLINA? »IZ HARMONIJE.«
PA DOBRO? »IZ HARMONIJE.«
PA LEPO? »IZ HARMONIJE.«
KAJ PA JE BOG? – ODGOVORITE TUDI TEDAJ: »HARMONIJA.«

Te pitagorejske besede so v svojem bistvu tako globoke, da razum le oplazijo, ga zaobidejo in zazvenijo v najnežnejših strunah srca. Brez veliko razlag nam je lahko jasno, da je doseganje harmonije pomembno za vsa življenjska področja, da je to cilj, za katerim po tihem stremimo, in ključ za razrešitev vseh naših težav.

V medčloveških odnosih, v svoji psihi, v oblikah stvari ... povsod iščemo harmonijo. Harmonija daje popolnost in je način, na katerega je treba različnosti med seboj povezati v skladno celoto, da bo ta izražala to, kar je vsemu skupno.

Glasba ni nič drugega kot harmonija zvokov oziroma posredno je harmonija različnih inštrumentov in ljudi. Bolje rečeno, je glasba tisto, kar vse našteto presega, povezuje in vsemu temu tudi daje smisel. Vendar se glasba lahko izrazi le, če so "uglašeni" vsak inštrument posebej, vsak glasbenik posebej, nato pa je še vse to skupaj usklajeno.

Vendar ne bo šlo brez reda, discipline in spretnosti. Koliko truda je potrebnega, da bi prišli do lepe glasbe? Vsak cilj namreč zahteva svojo žrtev. Vendar je vredno truda, saj lepa glasba in to, kar zbudi v nas, daje smisel vsem naporom glasbenikov.

Podobno je idealna – harmonična – družba tista skupnost posameznikov, ki izraža enotnost in prek katere se odraža njen smisel. Ko vsakdo pozna svoje mesto, ga častno zavzame in daje prispevek družbi. Za to se pripravljamo in izboljšujemo. In pri tem spet vlagamo napor. Vendar čemu? Da bi družba živela in da bi izpolnila svoj cilj. Cilj organizirane družbe (države) pa je, da poskrbi za varnost, pravico in osnovne pogoje, da bi predvsem vsakemu svojemu delu – vsakemu državljanu – omogočala boljše pogoje za rast.

V državi so zakoni podobno kot v glasbi notno črtovje s skladbo. Sami posebej ne zadoščajo, tudi če so dobri. Potrebno je mojstrstvo usklajevanja okoli skupnih ciljev. Zato se mora vsak posameznik urediti v tem ... Potrebni so dobri vzgojitelji, prizadevni državljani in sposoben dirigent – politik.

Harmonijo iščemo tudi v samih sebi. Tudi v nas namreč vlada kaos nevzgojenih in neusklajenih identitet oziroma naši raznoraznih nagnjenj, ki kot nekakšne samovoljne osebe znotraj nas pogosto med seboj prihajajo v konflikt. Samo pomislimo, kolikokrat smo si zadali obljubo, pa se je nismo mogli držati, ker je neka druga "osebica" v nas, kakor neukročena zverinica, na vse pretege želela doseči svoje, ne upošteva celote... Ni pa bilo notranjega dirigenta, ki bi jo pomiril, oziroma notranjega učitelja, ki bi jo ukrotil in vzgojil. Ali pa je ta bil še "zaspan" in ni opravil svoje naloge ...

Ta notranji dirigent in učitelj, to je naš resnični jaz – ta, ki mu včasih rečemo duh, in ki ima nalogo, da dobro usmerja in vodi vse naša male jaze, da bi se sam prek njih najbolje izrazil.

Težava pa je, da se po navadi poistovetimo prav s temi malimi jazi – jaz športnik, ki presega meje; jaz umetnik, ki ustvarja; jaz učenjak raziskovalec; jaz starš; jaz ljubimec; jaz gurman; jaz ljubitelj sprehodov ...

Kako bomo dosegli notranjo harmonijo, če se ne poznamo? Če ne vemo, kaj smo – kaj vse smo in kaj zares smo? Če ne vemo, kaj v nas ima relativno vrednost in kaj absolutno?

Začetek našega potovanja k popolnosti se zato začne na pragu vrat, nad katerimi visi zapis "Človek spoznaj sebe".

Harmonija, ki nas tako navdušuje, kadar jo vidimo zunaj sebe, nas subtilno nagovarja, da jo prebudimo še v sebi.

Lepota, dobrota, pravica in resnica, po katerih hrepeni naša duša, so arhetipi, o katerih je govoril Platon, pred njim Pitagora, še pred njim egipčanski modreci ... Ti arhetipi se v konkretnem svetu izražajo prek harmonije pojavnih stvari. Naj gre za oblike, čustvena stanja ali zvoke – vse se mora uskladiti, da bi izrazilo nekaj večjega. Nekaj, kar vse to presega, vse med seboj usklajuje in vsemu daje smisel.

Omejimo se na posameznika in na njegov notranji konflikt. Za primer vzemimo konflikt, ki nastane med našim malim lenim jazom, ki želi varčevati z močmi, in bolj idealističnim jazom, ki je pripravljen žrtvovati svoje udobje, da bi nekaj ustvaril. Kako postopati? Kdo ima prav? Je pomembneje poskrbeti za druge in zanemarjati sebe, ali obratno? Razprava, ki lahko iz tega izide, z vsemi za in proti, z analizo in argumenti ... je povsem nesmiselna. Odgovor bomo našli le, če se nam uspe dvigniti nad oba mala jaza do resničnega sebe, se spomniti na svojo pravo naravo in smisel, ki ga imamo kot duhovno bitje v tem življenju, nato moramo nepristransko analizirati okoliščine in iz te zgornje perspektive nenavezano izbrati.

Po odločitvi se bo en del nas – en izmed malih jazov – počuti zapostavljen. Morda je malce neprijetno, ni pa tako dramatično. Čez čas se bo tudi ta del nas vzgojil in postal zvest zaveznik. Ker je človek precej heterogen, se podobni notranji konflikti pojavljajo ves čas, pri vseh pa je skupno to, se odgovori nahajajo nad področjem usklajevanja ...

Toda odgovor ni fiksni ali trajni. Ne moremo napisati priročnika za pravilno življenje. Vsak trenutek, vsaka okoliščina, namreč zahtevajo drugo rešitev. Predvsem pa potrebujemo smisel, cilj in stalno gibanje proti njemu, kajti le dinamika daje notranjo ravnovesje oziroma harmonijo.

Vidimo, da se ideal, ki ga iščemo, ne izrazi sam po sebi. Popolnosti ni brez truda, brez reda, brez prizadevanja in ni je brez zavesti.

Ni treba potešiti vsake želje. Ni treba izkoristiti vsake ponujene priložnosti. Ni treba vedno pojesti vsega, kar je na mizi, niti ni treba obiskati vseh krajev ...

Kar pa je resnično potrebno na poti do sreče, je raziskati veliki zakon življenja, spoznati zagonetni smisel in ga živeti. Uravnovešen in srečen človek se ne prepušča nezavednim instinktom – svojim malim jazom, temveč izbira. Naša izbira in prevzem odgovornosti zanjo pa je zavestno dejanje in je edino, kar je popolnoma v naši moči, saj je odraz tistega, kar resnično smo.

V konfliktnih situacijah ne pozabimo na "dirigenta" in začnimo zavestno ustvarjati ravnovesje – v sebi in v družbi.

URAVNOVEŠEN IN SREČEN ČLOVEK SE NE PREPUŠČA NEZAVEDNIM INSTINKTOM – SVOJIM MALIM JAZOM, TEMVEČ IZBIRA. NAŠA IZBIRA IN PREVZEM ODGOVORNOSTI ZANJO PA JE ZAVESTNO DEJANJE IN JE EDINO, KAR JE POPOLNOMA V NAŠI MOČI, SAJ JE ODRAZ TISTEGA, KAR RESNIČNO SMO.

PANTA RHEI

Panta rhei je znamenita starogrški izrek, ki pomeni "vse teče" in se povezuje s filozofom Heraklitom.

Za Heraklita vsemu v tem svetu vlada sprememba, nič ni večno, ni ničesar, česar bi se lahko oprijeli. Naše telo, naše misli in naša psiha se spreminjajo iz dneva v dan. Življenje je kot reka. Nikoli ne moremo dvakrat vstopiti v isto reko. Reka danes je drugačna od reke včeraj, jaz danes ni več isti kot jaz včeraj.

Celoten kozmos je v neprestanem gibanju, ni kotička veselja, ki se ne spreminja, celo zvezde na nebu, ki se nam zdijo negibne. Sonce je tudi vsak dan drugačno. Sprememba je zakon obstoja in nujnost, ki omogoča, da se življenje razvija v njem. Sprememba ni ne slučajna in ne kaotična, temveč sledi nekemu notranjemu zakonu.

Da, v tem svetu je večna le sprememba.

Heraklit se sprašuje, ali obstaja nekaj trajnega, nekaj, presega vse te velike spremembe. Da, nad to spreminjajočo se resničnostjo obstaja ena druga resničnost, večna in nespremenljiva, resničnost velikega božanskega uma, resničnost Logosa. V njej naj človek išče smisel in cilj svojega življenja.

Heraklitovi pogledi so zelo podobni budističnemu učenju. Naš otipljivi svet je svet samsare, v katerem vlada neprestana sprememba. V njej je vse privid in iluzija. Če se bomo oklepali samsare v svoje življenje, bomo prinesli le nestabilnost, nemir, trpljenje. Pravega smisla in cilja življenja ne bomo našli v njej, temveč v eni drugi resničnosti, ki presega pojem samsare.

Podobne koncepte o minljivosti sveta in življenja v njem najdemo tudi v japonskem budizmu in v azteškemu učenju.

HERAKLIT;
UTRECHT MOREELSE

TRI VPRAŠANJA

Nekoč je živelj kralj, ki je pomislil: če bi vedno vedel, kdaj je pravi čas za začetek česar koli; če bi vedel, katere ljudi je treba poslušati in katerim se izogibati, predvsem pa če bi vedno vedel, kaj bi bilo najpomembneje narediti, nikoli ne bi naredil napake, ne glede na to česa se bi lotil.

Potem ko je tako razmišljal, je po celotnem kraljestvu razglasil, da bo bogato nagradil tistega, ki bi ga naučil, kateri je pravi trenutek za katero koli dejanje, kdo so najpotrebnejši ljudje in kako naj ve, kaj je pomembno narediti.

Do kralja so prihajali učenjaki, toda vsakdo je imel na njegova vprašanja drugačne odgovore.

V odgovor na prvo vprašanje so nekateri dejali, da je mogoče pravi trenutek za vsako dejanje ugotoviti tako, da se vnaprej naredi časovni raspored z dnevi, meseci in leti, nato pa se je treba strogo držati tega rasporeda. Le tako, so dejali, bi bilo mogoče vse narediti ob ustreznem času. Drugi so dejali, da ni mogoče vnaprej določiti pravega trenutka za vsako dejanje; vendar naj to ne bi pomenilo, da se je treba samo prepustiti toku, temveč naj bi bilo treba biti vedno pozoren na dogajanje okoli sebe in nato narediti, kar je najbolj potrebno.

Tretji so dejali, da ne glede na to, koliko bo kralj pozoren na to, kar se dogaja, ni mogoče, da bi en sam človek pravilno določil pravi čas za vsako dejanje, temveč da bi moral imeti svet modrecev, ki bi mu pomagali določiti pravi trenutek za vse. Toda pri tem so nekateri dejali,

da določene stvari ne bi mogle čakati na razpravo v svetu, temveč bi bilo treba v zvezi z njimi takoj odločiti, ali se jih lotiti ali ne. Toda, da bi to določili, bi bilo treba vnaprej vedeti, kaj se bo zgodilo. To pa vedo le čarovniki; da bi torej poznali pravi čas za vsako dejanje, bi se torej morali posvetovati s čarovniki.

Nič manj različni niso bili niti odgovori na drugo vprašanje. Nekateri so dejali, da so ljudje, ki jih kralj najbolj potrebuje, njegovi svetovalci; drugi, da so to svečeniki; tretji, da so to zdravniki; četrty, da so to vojaki.

Na tretje vprašanje, kaj je najpomembnejše področje, so nekateri odgovorili, da je najpomembnejša stvar na svetu znanost. Drugi so dejali, da je to vojaška veščina; tretji pa so dejali, da je to versko čaščenje.

Ker so se vsi odgovori razlikovali, se kralj ni strinjal z nobenim med njimi in ni dal nagrade nikomur. Ker pa je še vedno želel poiskati prave odgovore na svoja vprašanja, se je odločil, da se odpravi do puščavnika, znanega po svoji modrosti.

Puščavnik je živel v gozdu, ki ga ni nikoli zapustil. Ker je sprejemal le navadne ljudi, si je kralj nadel preprosta oblačila in, preden je prispel do puščavnikove celice, je razjahal svojega konja, osebno stražo pa prosil, naj počaka, in se naprej odpravil sam.

Ko se je kralj približal, je puščavnik kopal po zemlji pred svojo kolibo. Ko je videl kralja, ga je pozdravil in kopal naprej. Puščavnik je bil slaboten in šibak in vsakokrat ko je zapičil lopato v tla in obrnil malo zemlje, je težko dihal.

Kralj se mu je približal in dejal: "Prišel sem do vas, modri puščavnik, da bi vam zastavil tri vprašanja: Kako naj se naučim narediti pravo stvar ob pravem času? Katere ljudi najbolj

potrebujem in komu bi moral potemtakem nameniti več pozornosti kot ostalim? In katera dejanja so najpomembnejša in jim moram dati največjo prednost?"

Puščavnik je poslušal kralja, vendar ni ničesar odgovoril. Samo pljunil je v roko in kopal naprej.

"Utrujeni ste," je dejal kralj, "dajte mi lopato, da vas malo razbremenim dela."

"Hvala!" je dejal puščavnik, dal lopato kralju in sedel na tla.

Potem ko je kralj izkopal dve gredici, se je ustavil in ponovil svoja vprašanja. Puščavnik ponovno ni odgovoril ničesar, temveč je vstal, iztegnil roko proti lopati in dejal: "Zdaj malo počivajte in mi pustite, da malo delam."

Toda kralj mu ni dal lopate in je kopal še naprej. Minila je ena ura, in še ena. Sonce se je začelo spuščati za drevesi in kralj je nazadnje zapičil lopato v tla rekoč:

"K vam sem prišel, modri mož, da bi mi odgovorili na moja vprašanja. Če mi ne morete dati odgovorov, mi samo povejte in se bom vrnil domov."

"Slišim nekoga teči," je dejal puščavnik, "poglejva, kdo je to."

Kralj se je obrnil in videl bradatega moža, ki je tekkel iz gozda. Mož je roke pritiskal ob trebuh in pod njimi je tekla kri. Ko je prispel do kralja, je padel in po tihem stoku omedlel. Kralj in puščavnik sta razrahljala obleko nesrečnega moža. V njegovem trebuhu je zevala velika rana. Kralj jo je izpral po svojih najboljših močeh ter jo povezal s svojim robcem in puščavnikovo brisačo. Toda kri kar ni prenehala teči in kralj je vedno znova razvezoval povoj, napojen s toplo krvjo, ga spiral in ponovno obvezoval rano. Ko se je krvavitev nazadnje ustavila, se je mož zbudil iz omedlevice in prosil za nekaj vode. Kralj je prinesel sveže vode in mu jo dal. Medtem je sonce zašlo in ohladilo se je.

Kralj je tako s puščavnikovo pomočjo prenesel ranjenega moža v kolibo in ga polegel na posteljo. Mož, ki je ležal na postelji, je zaprl oči in ni spregovoril besede; kralj pa je bil tako utrujen od hoje in dela, ki ga je opravil, da se je zgrudil na pragu in prav tako zaspal. Trdno je prespal kratko

poletno noč. Ko se je zjutraj zbudil, se dolgo ni mogel spomniti, kje je ali kdo je bil tuji bradati mož, ki je ležal na postelji in nepremično gledal vanj s sijočimi očmi.

"Odpustite mi!" je dejal bradati mož s šibkim glasom, ko je videl, da je bil kralj buden in da ga je gledal.

"Ne poznam vas in ni ničesar, za kar bi vam moral odpustiti," je dejal kralj.

"Ne poznate me, toda jaz poznam vas. Jaz sem tisti vaš sovražnik, ki je prisegel, da se vam bo maščeval, ker ste ubili njegovega brata in zasegli njegovo lastnino. Vedel sem, da ste se sami odpravili k puščavniku, in sklenil sem, da vas ubijem, ko se boste vračali. Toda minil je dan in vi se niste vrnili. Tako sem prišel iz svoje zasede, da bi vas poiskal, in medtem sem naletel na vašo osebno stražo, ki me je prepoznala in ranila. Zbežal sem pred njo, vendar bi izkrvavel do smrti, če vi ne bi oskrbeli moje rane. Hotel sem vas ubiti, vi pa ste rešili moje življenje. Če bom živel in če boste to želeli, vam bom služil kot najzvestejši služabnik in svoje sinove bom prosil enako. "Odpustite mi!"

Kralj je bil zelo vesel, da se je tako zlahka pomiril s sovražnikom in da ga je pridobil za prijatelja. Pri tem mu ni le odpustil, temveč je dejal, da bo poslal svoje služabnike in osebnega zdravnika, da poskrbijo zanj, in poleg tega obljubil, da mu bo vrnil lastnino.

Kralj je zapustil ranjenega moža in ko je izstopil iz kolibe, se je oziral naokoli iščoč puščavnika. Pred odhodom si ga je želel še enkrat prositi za odgovore na vprašanja, ki jih je zastavil. Puščavnik je bil zunaj. Kleče je sejal semena v gredice, ki jih je izkopal kralj prejšnji dan.

Kralj se mu je približal rekoč: "Poslednjič vas rotim, da odgovorite na moja vprašanja, modri mož."

"Odgovor ste že dobili!" je dejal puščavnik, ki je še vedno klečal na svojih suhih nogah in gledal navzgor kralja, ki je stal pred njim.

"Kako to mislite?" je vprašal kralj.

"Ali ne vidite?" je odgovoril puščavnik. "Če se me ne bi usmilili zaradi moje šibkosti včeraj in zame ne bi izkopali teh gredic, temveč bi šli svojo pot, bi vas ta mož napadel in vi bi obžalovali, da niste ostali z menoj. Najpomembnejši trenutek je bil torej takrat, ko ste kopali gredice; in jaz sem bil najpomembnejši človek; in to, da ste zame naredili dobro delo, je bilo najpomembnejše dejanje. Pozneje, ko je ta mož pritekel k nama, je bil najpomembnejši trenutek takrat, ko ste oskrbovali njegovo rano, kajti če je ne bi prevezali, bi ranjeni mož umrl, ne da bi se pred tem pomiril z vami. Ta mož je bil torej takrat najpomembnejši človek in to, kar ste naredili zanj, vaše najpomembnejše dejanje. Zapomnite si torej: najpomembnejši je le en trenutek – zdaj! To je najpomembnejši trenutek, saj je to edini trenutek, ko imamo kakršno koli moč. Najpomembnejši človek je tisti, s katerim smo, saj nihče ne ve, ali bo kadar koli imel opravka s kom drugim, in najpomembnejše dejanje je, da za tega človeka naredimo dobro delo, kajti človek je bil poslan v življenje izključno s tem namenom!"

Ilustracije: Phillip Gneiting

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

Knjige in replike lahko kupite v prostorih Nove Akropole.

Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

NAŠE KNJIGE

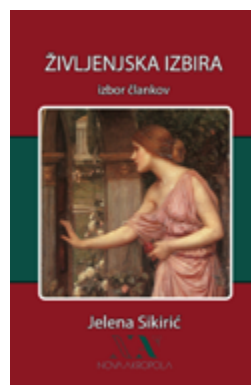
FORMAT 130 X 205 mm
176 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 130 X 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

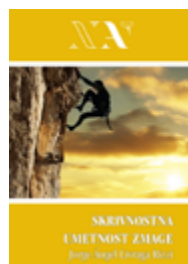
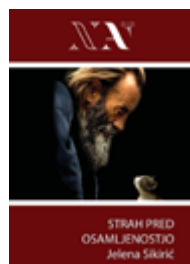
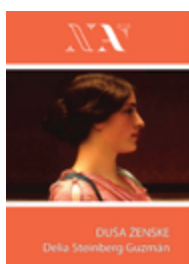
FORMAT 130 X 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 130 X 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

FORMAT 130 X 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT
105 X 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je skrbno izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

Grčija in Rim

Egipt

Slovenija

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec JANUAR 2019.

Dogodki potekajo v prostorih Nove Akropole v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Prvo predavanje:

ČETRTEK, 17. JANUAR, OB 20:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Cena tečaja: 60 €, študenti in upokojenci: 40 €.

Prvo predavanje: vstop prost!

SVET SIMBOLOV

Tečaj (3 srečanja - 3 petki)

1. srečanje: **PETEK, 18. JANUAR, OB 18:00**

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Cena tečaja: 40 €

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

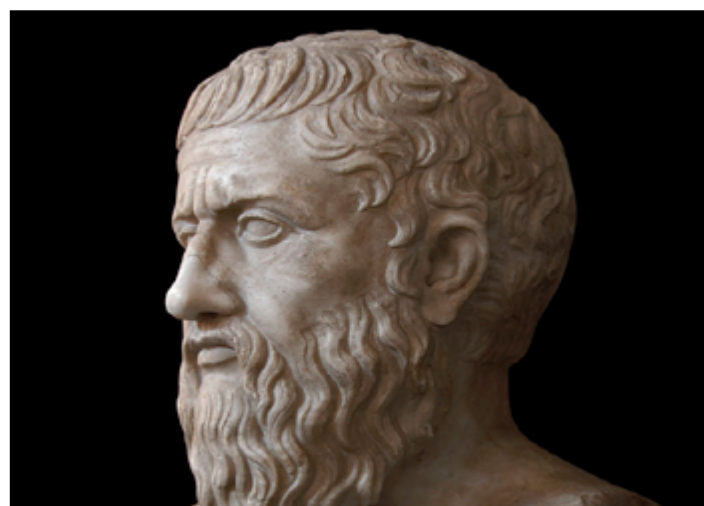
Predstavitveno predavanje:

PONEDELJEK, 21. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Cena tečaja: 60 €, študenti in upokojenci: 40 €.

Predstavitveno predavanje: vstop prost!

TEMELJI PLATONOVE FILOZOFIJE

Predavanje

SREDA, 23. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Vstop prost!

TISTI, KI ŽIVI V HARMONIJI S SEBOJ, ŽIVI V HARMONIJI S STVARSTVOM.

MARK AVRELIJ

www.akropola.org